

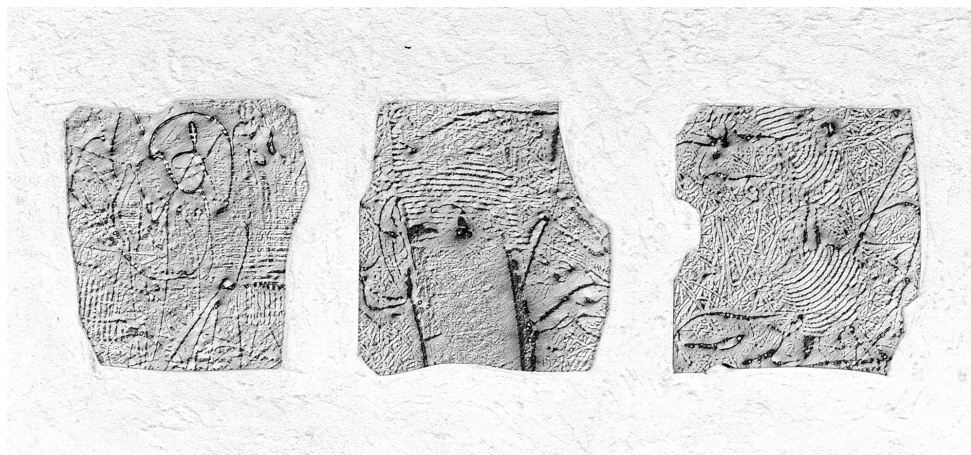
Esély

Uram tisztában van azzal hogy kamerák vannak felszerelve igen mondtam de én csak eszelősen próbálkoztam újra a kódommal már sokadszor és még mindig hittem hogy van egy esélyem s egy hosszú késsel átszúrtam a cipőm orrát néztem milyen csúf lett azért így is használható azt ígérték szabadlábbon védekezhetek és töltsék ki egy papírt de nem tudtam vele mit kezdeni csináltam belőle papírrepülőt és odaajándékoztam a rendőrnőnek mire ő azt mondta elmehetek az utcán fogalmam sem volt hogyan tovább aztán jött egy bűdös ember s cigarettacsikket gyűjtöttünk a sínek mentén mondta a rövid nem jó a hosszabbakat szedjem jött felém valami nagy sötét iszonyúan fáj a bordáimnak rontott csak repültünk fölfelé valakivel és akkor mindent tudtam hogy szörnyű balesetem óta közel ötven év már eltelt élesen emlékeztem minden elmúlt pillanatra tudtam ki a kísérőm és azt is hogy kihez megyünk.

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY (1959) Ielkésznek tanult, 1987 óta közöl verseket.

Miközben

Miközben íróasztalomon pakolászok,
rendezgetem dolgaim,
vendégünk benéz hozzám: az ott édesapád?
Kérdi bátortalanul egy képre mutatva.
Az összetákolt faajtó tárva,
ceruzával erősen fölírva: 18×50, lejjebb 17 db.
Kívül falnak támasztva
csepel vázas kerékpár.
Az öreg a műhely bejáratában,
korhadtt ajtófélfának támaszkodva áll,
csípőre tett kézzel, „olyan komolyan”,
mint az élet angyala.
Kissé oldalra tartott fejjel,
tisztá, fejedelmi tekintettel,
„pszichológia nélkül”,
„vallás nélkül”.
Őt nézve,
az apostolok lelkével,
prófétaság lelkével,
a kimerevített
szeretet
maga:
Hamvas Béla

T. Szabó László: Az Aranykor emlékei, töredékek (frottázs, 1994)